

[Udenrigsministeren.]

opbrugt, men som sagt er der en del plads endnu i den kvota, der er blevet udvidet i oktober.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Formanden:

Medlem af folketinget Tandrup Jensen har meddelt mig, at han ønsker at tage et til justitsministeren stillet spørgsmål til skriftlig besvarelse tilbage. (Spørgsmål nr. 439).

Fra de pågældende ministre er der modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Brusvang	spm. nr. 418
Glensgård	spm. nr. 421
Henning Jensen	spm. nr. 425
Bertel Haarder	spm. nr. 426

Spørgsmålene og besvarelserne vil blive optaget i Folketingstidende.

Skriftligt besvarede spørgsmål.

Af *Brusvang* (CD) til justitsministeren (23/3 76):

„Vil ministeren oplyse, i hvilket omfang politiet foretager fartkontrol ved hjælp af radar, herunder hvor mange overtrædelser der på årsbasis er konstateret ved brug heraf (accepterede bødeforelæg og indenretslige afgørelser), samt hvilken videnskabelig sikkerhed ministeren finder for radars fortsatte benyttelse til færdselskontrol?“
(Spm. nr. 418).

Begrundelse.

Spørgeren er modstander af de danske hastighedsgrænser, som findes uhensigtsmæssige. Navnlig virker det uheldigt og forvirrende, at vore hastighedsbestemmelser er anderledes end nabostaten Forbundsrepublikken Tysklands (her er kun 50 km/t tilladt i byer, men 100 på landeveje og en anbefalet højeste hastighed på 130 km/t på autobaner).

Selvfølgelig må de særlige danske regler følges, så længe de endnu er lov. Det giver derimod anledning til betænkelighed, når det oplyses, at politiet benytter et radarud-

styr, som er videnskabeligt underkendt som kontrolmiddel.

Redegørelse herfor er givet af foreningen Tryg Trafiks medarbejder, trafikplanlægger Jørn Christensen (Politikens Kommentar 21. marts 1976). Specielt er der gjort opmærksom på, at det er rigspolitiet, der har begæret den omhandlede efterprøvning på Danmarks tekniske højskole, men at politiet fortsætter med at benytte radar uanset undersøgelsens negative udfald.

Det kan næppe være rigtigt, at politiet blot skræmmer folk til frivilligt at godkende et måleudstyr, der bare ser videnskabeligt ud.

Det vil være af interesse, om ministeren kunne redegøre for, hvilke erfaringer der er gjort ved radarbenyttelse i de øvrige EF-lande og i Sverige og Norge.

Da spørgsmålet formentlig kræver overvejelse af teknisk og statistisk art, og da spørgsmålet ikke er politisk kontroversielt, udbeder jeg mig alene skriftligt svar.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (31/3 76):

I. Politiet optog i 1975 76.941 rapporter om hastighedsovertrædelser, heraf 51.523 ved hjælp af radarapparat.

II. A. Politiet anvender for tiden radarudstyr af to fabrikater i forbindelse med hastighedsmåling.

Fabrikaterne er typegodkendt af henholdsvis den svenske og den tyske statsprøveanstalt efter omfattende videnskabelige afprøvninger. Godkendelsen er tiltrådt af den danske statsprøveanstalt.

Apparaturer af samme fabrikater bruges i en række andre lande. Anvendelsen hviler på tilsvarende godkendelsesgrundlag.

B. Trafikplanlægger Jørn Christensens kommentar, der omtales i begrundelsen for det stillede spørgsmål, berører nogle undersøgelser, der er foretaget på Danmarks tekniske højskole vedrørende radarmålingen i forbindelse med en konkret sag om hastighedsoverskridelse.

1. Under sagen blev en bils hastighed med udstyr af fabrikat Traffipax/Mesta målt til 133 km/t, selv om køretøjet ved en efterfølgende prøve kun kunne køre 116 km/t. Politiet underkastede det pågældende apparat